Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

Nr. 9. Stanisławów, dnia 1. września 1924. Rok 4.

Dziennik Urzędowy

WOJEWÓDZTWA STANISŁAWOWSKIEGO.

Adres Redakcji i Administracji: Wydział Prezydjalny Województwa w Stanisławowie.

Wychodzi każdego 1. w miesiącu.

Prenumerata kwartalna 90 groszy. Cena egzempl. pojedynczego 30 groszy.

Prenumeratę należy uiszczać przez Pocztową Kasę Oszczędności na konto Nr. 39672.

Dziennik Urzędowy przyjmuje ogłoszenia władz i urzędów, oraz ogłoszenia instytucji społecznych i użyteczności publicznej, od osób zaś prywatnych tylko takie, które wynikają z ich stosunku do władz rządowych i wymienionych instytucji. Opłata za wiersz pisma jednoszpaltowego lub jego miejsce wynosi 8 groszy, za całą szpaltę 5 złotych za stronę 10 złotych, Należytość za ogłoszenia należy niszczać przez POCZTOWĄ KASĘ OSZCZĘDNOŚCI na konto Nr. 39672.

Treść Działu Urzędowego.

Dział Nieurzędowy.

I.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Robót Publicznych i Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26. czerwca 1924, ogłoszone w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej Nr. 61. ex 1924. poz. 611.

regulujące używanie i ochronę dróg.

Na zasadzie art. 5 ustawy z dnia 7. października 1921 r. o przepisach porządkowych na drogach publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 89 poz. 656), oraz art. 3 ustawy z dnia 26. września 1922 r. w przedmiocie ratyfikacji przystąpienia Polski do Międzynarodowej konwencji, dotyczącej ruchu automobilowego, zawartej w Paryżu dnia 11. października 1909 r. (Dz. U. R. P. z r. 1922 Nr. 85 poz. 762 i z r. 1923 Nr. 86 poz. 668 i 669), zarządza się co następuje:

I. Postanowienia ogólne.

§ 1. Pojęcie drogi publicznej w rozumieniu niniejszego rozporządzenia obejmuje nie tylko samą jezdnię, lecz całą szerokość gruntu, zajętego przez drogę, oraz budowle i urządzenia do niej należące, łącznie z pasami przydrożnemi, bądź stanowiącemi

przynależność drogi, bądź to pozostawionemi przez właścicieli przydrożnych gruntów wolnemi od uprawy — w myśl art. 11 powołanej ustawy z dnia 7. października 1921 r. o przepisach porządkowych na drogach publicznych.

§ 2. Przepisy niniejszego rozporządzenia, z wyjątkiem zawartych w § 39—55, stosują się do wszelkiego rodzaju dróg publicznych bez względu na to, w czyim zarządzie się znajdują, oraz z jakich funduszów są utrzymywane.

Przepisy ruchu publicznego dotyczą ruchu pieszego, pojazdów zaprzęgowych, jazdy na rowerach, jazdy konnej i pędzenia lub prowadzenia zwierząt.

Do ruchu samochodów i innych pojazdów mechanicznych na drogach publicznych stosują się przepisy rozporządzenia Ministra Robót Publicznych i Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 6. lipca 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr 65 poz 587), które pozostają w swej mocy i obowiązują nadal wspólnie z niniejszem rozporządzeniem.

Przepisy co do przewozu po drogach publicznych materjałów lekkopalnych, wybuchowych, żrących i t. p. zostaną uregulowane oddzielnem rozporządzeniem.

§ 3. Naczelnicy władz administracyjnych II instancji, a w Warszawie komisarz rządu, mogą wydawać szczegółowe rozporządzenia i przepisy w ramach niniejszego rozporządzenia.

II. Zakazy niszczenia dróg.

§ 4. Zabrania się niszczyć i uszkadzać drogi publiczne oraz wszelkie przynależności i urządzenia drogowe.

§ 5. Zabrania się włóczenia po drogach publicznych wszystkich przedmiotów mogących psuć drogę.

Przedmioty takie winny być wiezione na kołach lub saniach.

§ 6. Szerokość obręczy kół pojazdów winna być taka, aby ciśnienie kół nie przekraczało 150 kilogramów na centymetr bieżący szerokości obręczy.

Powierzchnia żelaznych obręczy, stykająca się z jezdnią, winna być zupełnie gładka, przyczem wyjątki są dopuszczalne tylko dla maszyn rolniczych, ciągnionych po drogach. Jednakże koła takich maszyn nie powinny posiadać nierówności, niszczących nawierzchnię drogi.

§ 7. Zabrania się zanieczyszczać drogi przez wyrzucanie lub rozsypywanie ziemi, błota, nawozu, śmieci, zielska, pozostawianie padłych zwierząt, wylewanie nieczystości, sprowadzanie na drogę odpływów z urządzeń gospodarskich i fabrycznych, wreszcie przez rzucanie na drogę wszelkich przedmiotów i materjałów, mogących kaleczyć nogi ludzi i zwierząt lub rwać obręcze gumowe pojazdów, jako to: gruzu, gwoździ, drutu, ułamków metali, szkła i t. p.

Zwierzęta, padłe na drodze publicznej, winien właściciel ich usunąć w ciągu 24 godzin; w przeciwnym razie będzie to uczynione na jego koszt przez organa zarządu gminnego.

§ 8. Zabrania się tratować rowy, skarpy (stoki) nasypów i wykopów, pasy przydrożne, przejeżdżać przez nie, przepędzać i wypasać bydło, zwierzęta pociągowe, trzodę i ptactwo domowe, skopywać pobocza (burty) i skarpy, zasypywać rowy, kanały i przepusty drogowe, oraz zaorywać drogę.

§ 9. Zabrania się osobom nie uprawnionym korzystać z trawy, rosnącej w rowach przydrożnych oraz na skarpach, poboczach i pasach przydrożnych.

§ 10. Zabrania się bez pozwolenia właściwego zarządu drogowego składać na drodze wszelkiego rodzaju materjały, narzędzia, towary i t. p.

Zakaz powyższy nie dotyczy chwilowego, a koniecznego złożenia przedmiotów przy naładunku lub przeładunku.

§ 11. Zabrania się rozkładać otwarte ogniska w odległości mniejszej niż 150 metrów od mostów drewnianych lub konstrukcji mieszanej żelazno-drewnianej, zaopatrzonych w odpowiednie tablice ostrzegawcze, — oraz palić tytoń na takich mostach. Również zabrania się przechodzić i przejeżdżać z ogniem lub niezamkniętem paleniskiem maszyn po mostach z drewnianemi pokładami, wreszcie rozniecać ogień, zakładać popasy lub noclegi pod wszelkiemi mostami.

§ 12. Zabrania się bez specjalnego pozwolenia przeciągać lub przewozić przez mosty ciężary, przekraczające dopuszczalne obciążenia mostu, wskazane na tablicy przy wjeździe.

W razie potrzeby wzmocnienia mostu, koszta z tem wzmocnieniem związane, a określone przez właściwy zarząd drogowy, ponosi przewożący.

III. Przepisy, dotyczące ruchu na drogach.

§ 13. Ruch pieszy wzdłuż drogi winien odbywać się tylko na specjalnych ścieżkach lub chodnikach, w braku zaś tych urządzeń — na poboczach (burtach) drogi.

W razie niemożności użycia poboczy ruch pieszy może odbywać się na jezdni, lecz jaknajdalej od środka drogi.

Ruch pieszy grupami (pochody, procesje, pogrzeby i t. p.) winien o ile możności zajmować tylko prawą połowę jezdni w kierunku ruchu).

§ 14. Ruch pojazdów zaprzęgowych i zwierząt pędzonych lub prowadzonych na drogach bitych i brukowanych winien odbywać się na twardej nawierzchni.

Nie na twardej nawierzchni ruch ten może odbywać się tylko tam, gdzie istnieją miękkie letnie tory.

§ 15. Szybkość ruchu na drogach publicznych nie może zagrażać bezpieczeństwu osób z nich korzystających i winna być taka, aby woźnice, cykliści i jeźdźcy w każdej chwili i przy wszelkich okolicznościach mogli dostosować się do wymagań bezpieczeństwa ruchu publicznego, oraz ochrony dróg i mostów.

Na ostrych skrętach, skrzyżowaniach dróg i mostach drewnianych lub konstrukcji mieszanej żelaznodrewnianej, dłuższych nad 20 metrów, zabrania się jechać z szybkością większą niż 6 klm. na godzinę (szybkość konia w stępie).

Na skrzyżowaniach dróg w polach i miejscowościach otwartych prowadzący pojazd ma pierwszeństwo przejazdu przed zbliżającemi się po swojej lewej stronie, a winien ustąpić pierwszeństwa zbliżającym się ze swej prawej strony.

§ 16. Wszelkie pojazdy zaprzęgowe, utrzymywane w celach zarobkowych dla przewozu ciężarów i osób, z wyjątkiem pojazdów osobowych nie więcej niż na 4 miejsca, winny być zaopatrzone w hamulce.

Obowiązek zaopatrzenia w hamulce powyższych pojazdów osobowych, oraz wszelkich innych pojazdów zaprzęgowych w zależności od miejscowych warunków topograficznych, zostanie uregulowany dla poszczególnych obszarów administracyjnych w myśl § 3 niniejszego rozporządzenia.

W każdym razie do hamowania wozów zabrania się używać łańcuchów, haków lub innych przyrządów, któreby nisz zyły drogę.

Wyjątkowo urządzenia takie mogą być używane podczas gołoledzi.

§ 17. Obrys pojazdu, to jest szerokość jego — łącznie ze wszystkiemi występami, lub szerokość ładunku pojazdu, będącego w ruchu na drodze publicznej nie może przekraczać 2,5 metra, o ile nie otrzymano zezwolenia właściwego zarządu drogowego.

Wysokość pojazdu z ładunkiem nie może przekraczać 4 metrów nad powierzchnią drogi.

§ 18. Każdy zaprząg winien mieć swego woźnicę. Wyjątek dopuszczalny jest tylko przy taborach, gdzie jeden woźnica może prowadzić dwa wozy, jeden za drugim, zaprzężone najwyżej w jednego konia każdy.

§ 19. Bezpośrednio jeden za drugim nie może jechać więcej niż 6 wozów. Odległość pomiędzy grupami po 6 wozów winna wynosić najmniej 30 metrów.

§ 20. Konie w zaprzęgu na drogach publicznych winny być okiełznane.

Zaprząg winien być taki, aby woźnica w każdej chwili mógł panować nad pojazdem.

§ 21. Woźnicy podczas jazdy zabrania się spać na wozie i opuszczać go bez dozoru.

Zabrania się również urządzać postoje na drodze.

W razie przypadkowego wstrzymania jazdy należy wóz sprowadzić na prawą stronę jezdni (w kierunku ruchu), jaknajdalej od środka drogi i przy odejściu woźnicy od wozu konie wyprządz.

§ 22. Wszystkie pojazdy, znajdujące się na drogach publicznych, po za obrębem miejsca zamieszkania właściciela (wsi, osady, miasta i t. d.), z wyjątkiem osobowych pojazdów, nie służących dla celów zarobkowych, — winny mieć napisy, względnie być zaopatrzone w tablicę o wymiarach nie mniej niż 25×15 cm., umieszczoną z lewej strony pojazdu, a zawierającą jasno i czytelnie wypisane w języku polskim imię, nazwisko i miejsce zamieszkania właściciela lub też nazwę i adres firmy, fabryki, majątku i t. p.

Przepis powyższy nie ma zastosowania do pojazdów rządowych, których sposób oznaczania będzie ustanowiony, w porozumieniu z Ministerstwem Robót Publicznych i Ministerstwem Spraw Wewnętrznych, przez władze, rozporządzające temi pojazdami.

§ 23. Każdy pojazd, znajdujący się nocą na drodze publicznej, a w taborach pierwszy i ostatni pojazd, winien być z nastaniem ciemności oświetlony przynajmniej jednem białem światłem, widocznem zdaleka.

Naczelnicy władz administracyjnych II instancji mogą ograniczyć stosowanie tego postanowienia tylko do dróg o twardej nawierzchni (bitych lub brukowanych), a dla województw: białostockiego, nowogródzkiego, poleskiego, wołyńskiego i Ziemi Wileńskiej mogą naczelnicy władz administracyjnych II instancji zarządzić jeszcze inne ulgi, mające na celu stopniowe wprowadzenie tego postanowienia.

§ 24. Każda osoba, jeżdżąca na rowerze po drogach publicznych, winna się zaopatrzyć w imienną kartę rowerową, bez fotografji, wydaną przez władze administracyjne I instancji na stosowną piśmienną prośbę.

Przed wydaniem karty rowerowej winien urząd wydający kartę przekonać się, że proszący jest obznajmiony z przepisami ruchu na drogach publicznych, zawartemi w dziale III niniejszego rozporządzenia i w dziale F rozporządzenia Ministra Robót Publicznych i Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 6. lipca 1922 r. o ruchu samochodów i innych pojazdów mechanicznych (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 587).

Kartę powyższą winni używający rowerów na drogach publicznych mieć przy sobie i okazywać na każde żądanie organów, wymienionych w § 56 niniejszego rozporządzenia.

§ 25. Rowery, używane do jazdy na drogach publicznych, winny być zaopatrzone w dobrze działający hamulec, oraz w dzwonek, jako sygnał ostrzegawczy, a z chwilą nastania zmroku w zapaloną latarkę o białem świetle.

Zabrania się używać przy jeździe na rowerze innych przyrządów jako sygnałów dźwiękowych.

§ 26. Jadący na rowerach po drogach bitych lub brukowanych mogą używać poboczy (burt) o ile to nie utrudnia ruchu pieszego, odbywającego się po tych poboczach.

Zabrania się używać do jazdy na rowerze chodników w obrębie miast i miejsc zamieszkałych.

§ 27. Rowery z przystosowanemi motorami (silnikami) napędowemi podlegają przepisom o ruchu samochodów i innych pojazdów mechanicznych (§ 2).

§ 28. Zabrania się pędzić drogą publiczną zwierzęta bez dostatecznego dozoru, a mianowicie: jeden poganiacz może pędzić najwyżej 15 sztuk koni lub bydła, względnie 40 sztuk owiec lub trzody chlewnej.

Przepis powyższy nie stosuje się do pędzenia bydła z miejsca postoju na pastwisko i odwrotnie.

§ 29. Zabrania się pozostawiać dzieci na jezdni dróg publicznych bez opieki, oraz wypuszczać na drogi zwierzęta i ptactwo domowe.

§ 30. Zabrania się jeździć saniami po drogach publicznych bez dzwonków lub grzechotek.

Zabrania się również używać sani bez dyszla lub hołobli mających zaprząg tylko z postronków lub pasów.

§ 31. Zabrania się przewozić ciężary na drogach publicznych saniami, których płozy mają w części dolnej mniej niż 120 ctm. długości i mniej niż 10 ctm. szerokości.

§ 32. Zabrania się wozić drogą publiczną bez przykrycia lub też wystawiać wzdłuż drogi lub przy drodze przedmioty, mogące płoszyć zwierzęta pociągowe i bydło, wzgiędnie wywoływać u ludzi przestrach lub obrzydzenie.

§ 33. Ze względu na stan mostów lub nawierzchni drogi, jako też ze względu na specjalne warunki bezpieczeństwa ruchu, mogą właściwe władze czasowo zabraniać lub ograniczać ruch pojazdów, wzgiędnie niektórych ich rodzajów, na określonych odcinkach dróg.

IV. Urządzenie i utrzymanie zajazdów.

§ 34. Przy wszelkich zakładach i urządzeniach, związanych z postojem pojazdów, winna być pozostawiona wolna od zabudowań przestrzeń poza boczným rowem przydrożnym, wystarczająca dla pomieszczenia tej ilości pojazdów (tak osobowych jak i wozów ciężarowych), jaka, według przewidywań przy zakładaniu zajazdu, może się gromadzić w czasach najbardziej intenzywnego ruchu (targi, jarmarki, odstawa buraków i t. p).

W razie niedostatecznej szerokości pasa gruntu, przeznaczonego na zajazd pomiędzy zakładem a rowem przydrożnym, winien być urządzony plac dla zajazdu o odpowiedniej powierzchni obok zakładu lub po za nim.

Rozmiary placu, przeznaczonego na postój pojazdów, oznaczy w każdym poszczególnym wypadku odnośna władza, wykonywująca utrzymanie drogi, na podstawie opinji właściwego zarządu drogowego Zwierzchności gminnej.

Przepisy powyższe mają zastosowanie do istniejących zakładów i urządzeń, o ile miejsce i warunki na to pozwalają.

§ 35. Miejsca, przeznaczone na zajazdy, jak również dojazdy do tych zajazdów z dróg winny posiadać twardą nawierzchnię.

Przy wyborze rodzaju umocowania powierzchni placu i dojazdu należy stosować się do wskazówek właściwego zarządu drogowego, które winny być udzielane z uwzględnieniem warunków miejscowych.

§ 36. Wszelkie roboty, dotyczące urządzenia i utrzymania zajazdów i dojazdów do tychże, będą wykonywane staraniem i kosztem właścicieli lub dzierżawców odnośnych zakładów i urządzeń, według wskazówek właściwego zarządu drogowego.

§ 37. Właściciele lub dzierżawcy zakładów i urządzeń, wyszczególnionych w § 34, mają obowiązek utrzymywania zajazdów i dojazdów do tychże w stanie należytej czystości — jakoteż ustawienia i utrzymywania znaków, sporządzonych według wskazówek zarządu drogowego, z tablicami głoszącemi zakaz urządzenia postoju na jezdni i poboczach drogi przed zajazdem.

V. Znaki drogowe.

§ 38. Przepisy § 39 — 55 mają zastosowanie do wszelkich dróg publicznych (§ 2) po za ulicami i placami miast, osad miejskich, uzdrowisk i zdrojowisk.

§ 39 Obowiązek postawienia i utrzymywania znaków drogowych ciąży na utrzymujących drogę (art. 19 i 20 ustawy z dnia 10. grudnia 1920 r. o budowie i utrzymaniu dróg publicznych Dz. U. R. P. z r. 1921 Nr. 6 poz. 32).

Na skrzyżowaniu dróg różnych kategorji obowiązek ustawienia i utrzymania drogowskazów obciąża obowiązanych do utrzymania drogi wyższej kategorji, — a koszta tego ustawienia i utrzymania obciążają w równej mierze obowiązanych do utrzymania krzyżujących się dróg.

Znaki, dotyczące urządzeń obcych w pasie drogowym (art. 9 ustawy z dnia 7. października 1921 r.), winny być ustawiane i utrzymywane staraniem i kosztem przedsiębiorstw, korzystających z dróg dla tych urządzeń, — według wskazówek zarządu drogowego.

Władze administracyjne w drodze nadzoru w razie zaniedbań winny wydać zarządzenia postawienia znaków.

§ 40. W razie niespodziewanego powstania przeszkody, zagrażającej bezpieczeństwu ruchu, obowiązana jest miejscowa władza gminna, do czasu wkroczenia właściwych organów drogowych, poczynić doraźne zarządzenia ubezpieczające, na koszt utrzymujących drogę.

A. ZNAKI DROGOWE INFORMACYJNE.

§ 41. Dla celów administracji drogowej oraz dla orjentacji osób korzystających z dróg, winny być postawione na drogach publicznych odpowiednie znaki drogowe informacyjne, wymienione w § 42 — 49.

1) Znaki kilometrowe i hektometrowe.

§ 42. Znaki drogowe kilometrowe winny być postawione na wszystkich drogach publicznych, a znaki drogowe hektometrowe (setkowe) na drogach publicznych o twardej nawierzchni (bitych i brukowanych).

Znaki kilometrowe i hektometrowe winny być ustawione na prawej krawędzi drogi, licząc od jej początku, o ile w razach wyjątkowych nie zostanie udzielone specjalne upoważnienie na odmienne umieszczenie tych znaków co do dróg państwowych przez Ministerstwo Robót Publicznych, a co do dróg wszyst-

kich innych kategorji — przez właściwych naczelników władz administracyjnych II instancji.

Ustawienie znaków drogowych winno nastąpić na podstawie pomiarów, nieprzekraczających granicy błędu 0,75 metra na 1 kilometr.

§ 43. Stosownie do ustalonego podziału dróg państwowych na trakty odśrodkowe, idące w kierunku od m. stoł. Warszawy do granicy Państwa, i na trakty łącznikowe, znajdujące się w wycinkach pomiędzy sąsiedniemi traktami odśrodkowemi, za początek dróg państwowych odśrodkowych przyjętą została Warszawa, względnie pośredni punkt innego traktu odśrodkowego, od którego zaczyna się dany trakt odśrodkowy.

Za początek drogi państwowej łącznikowej przyjęty został krańcowy punkt tej drogi, leżący: 1) przy łączeniu dwóch traktów odśrodkowych — na trakcie odśrodkowym, posiadającym mniejszy numer porządkowy, wyznaczony przez Ministerstwo Robót Publicznych, 2) — odśrodkowego z łącznikowym — krańcowy punkt drogi, leżący na pierwszym z nich i 3) — dwóch łącznikowych — punkt na trakcie posiadającym mniejszy numer porządkowy, wyznaczony przez Ministerstwo Robót Publicznych.

Za początek drogi wojewódzkiej należy przyjąć ten punkt krańcowy skrzyżowania się drogi z drogą państwową lub inną wojewódzką, który leży bliżej siedziby województwa.

Droga wojewódzka, zaczynająca się w jednem województwie, a kończąca się w drugiem, ma początek w punkcie końcowym, leżącym bliżej Warszawy.

Za początek drogi powiatowej, znajdującej się w obrębie jednego powiatu, należy przyjąć punkt krańcowy skrzyżowania się z drogą państwową, wojewódzką lub powiatową, leżący bliżej siedziby powiatu.

Jeżeli droga powiatowa znajduje się w obrębie dwóch powiatów, początek jej liczy się od tego punktu krańcowego, który leży bliżej siedziby województwa.

Za początek odnośnej drogi przy kilometrowaniu dróg gminnych będzie przyjęty punkt wyznaczony przez właściwy Wydział powiatowy.

§ 44. Na znakach kilometrowych winny znajdować się następujące cyfry: a) na froncie słupa cyfra, wskazująca odległość w kilometrach od początku danej drogi (kilometr bieżący); b) na każdej z bocznych powierzchni słupa cyfra, wskazująca odległość od najbliższego z jej strony miasta, miasteczka, lub większej osady.

Odległość winna być liczona od pewnego centralnego punktu, jako to: rynku, kościoła i t. p.

Wysokość cyfr na znakach kilometrowych winna być równa 12 cm.

O ile znaki obecne nie pozwolą na wymalowanie cyfr powyższych wymiarów, mogą być cyfry zmniejszone, do czasu ustawienia nowych znaków.

§ 45. Znaki hektometrowe (setkowe) winny mieć numerację bieżącą od 1 do 9 w każdym poszczególnym kilometrze.

Wysokość cyfr na znakach hektometrowych winna być równa 8 cm.

2) Znaki mostowe.

§ 46. Znaki mostowe winny być postawione na wszystkich drogach publicznych przy przyczółku mostu lub przepustu na lewem poboczu drogi, licząc od punktu początkowego.

Znaki mostowe winny być opatrzone w cyfry w postaci ułamka, którego licznikiem jest kilometr bieżący danej drogi, na którym znajduje się most (środek mostu licząc między wewnętrznemi ścianami przyczółków), a mianownikiem liczba porządkowa danego objeku (mostu lub przepustu), np. pierwszy most lub przepust na 153 kilometrze danej drogi będzie posiadał Nr. 153/1, a drugi most na tymże kilometrze Nr. 153/2.

3) Drogowskazy.

§ 47. Na skrzyżowaniach dróg państwowych i wojewódzkich z drogami wszelkiej kategorji winny być ustawione drogowskazy.

Drogowskaz winien być albo słupem o liczbie ramion (tablic), odpowiadającej liczbie rozchodzących się dróg, albo też znakiem kamiennym lub murowanym z odpowiedniemi napisami na bocznych powierzchniach, zwróconych w kierunkach dróg.

Napisy winny wskazywać najbliższą w danym kierunku miejscowość zamieszkałą i jej odległość (w kilometrach), a ponadto położone przy drodze w danym kierunku miasto, miasteczko lub większą osadę, odległość od którego jest oznaczona na bocznej stronie najbliższego znaku kilometrowego (p. § 44) danej drogi, również z podaniem odległości.

Ilość niezbędnych drogowskazów na każdem skrzyżowaniu dróg, jakoteż rozmieszczenie tych drogowskazów, winny mieć na względzie możność szybkiej orjentacji przy jeździe w każdym kierunku.

Również i przy wyjeździe z miast, miasteczek i większych osiedli winien być ustawiony na prawej krawędzi drogi, licząc w kierunku od osiedla, drogowskaz z oznaczeniem tego miasta, miasteczka, lub większej osady, odległość od którego jest oznaczona na bocznej stronie znaków kilometrowych danej drogi (p. § 44).

§ 48. Na drogach publicznych wszystkich kategorji przy wjeździe do osiedli winny być ustawione na prawej krawędzi, licząc w kierunku od osiedla, tablice z oznaczeniem nazwy tej miejscowości.

Tablice te mają mieć wymiar conajmniej 50 centymetrów długości na 30 wysokości, napis o wysokości liter 8 — 10 centymetrów.

§ 49. Na przecięciu drogi publicznej z granicą województwa i powiatu winien być ustawiony odpowiedni znak z tablicą, zwróconą napisem do drogi, zawierającą nazwy graniczących jednostek administracyjnych, ewentualnie dwa znaki, jeżeli granicę stanowi droga lub rzeka.

Znaki graniczne winny być ustawione na prawym brzegu korony drogi, licząc od jej początku, o ile warunki miejscowe nie wymagają odmiennego ich umieszczenia.

B. ZNAKI DROGOWE OSTRZEGAWCZE.

1) Zapory i rogatki.

§ 50. Przeszkoda wszelkiego rodzaju, powodująca przerwę komunikacji na drodze publicznej, winna być niezwłocznie po jej zauważeniu oznaczona za pomocą odpowiedniej zapory, zmuszającej pojazd do zatrzymania się przed przeszkodą.

§ 51. Urządzenie ustawione nie w miejscu przypadkowej przeszkody (§ 50), a dla chwilowego wstrzymania ruchu (rogatki) w celu poboru myta drogowego, mostowego, miejskiego, załatwienia formalności granicznych i t. p., winny być widoczne z oddali i w tym celu mają być malowane na biało lub pobielone, oraz nie utrudniać ruchu na drodze.

Zamykania rogatek bezpośrednio przed zbliżającym się samochodem zabrania się.

2) Tarcze i tablice.

§ 52. W celu uprzedzenia przejeżdżających o przeszkodach i o miejscach, wymagających zwolnienia lub wstrzymania ruchu, winny być ustawione:

a) na drogach publicznych wszelkiego rodzaju.

W miejscach przerwy komunikacji (§ 50), oraz w miejscach wymagających obowiązkowego zatrzymania ruchu w celu poboru opłat drogowych, mostowych, miejskich, cełnych i innych, rewizji dokumentów i t. p. (§ 51), — okrągłe tarcze o średnicy 50 cm. na słupach wysokości 2,50 m., pomalowane na kolor czerwony, ustawione — w razie przerwy komunikacji — po osi drogi przed zaporami (§ 50), w innych wypadkach na prawem poboczu, prostopadle do kierunku ruchu.

b) na drogach publicznych o twardej nawierzchni.

Okrągłe tarcze średnicy 50 cm. na słupach wysokości 2,50 m., pomalowane na kolor ciemno niebieski, z wymalowanym białym kolorem znakiem, sygnalizującym w umówionej formie (Dz. U. R. P. z r. 1923 Nr. 86 poz. 668, aneks D) następujące utrudnienia ruchu wymagające zwolnienia jazdy:

1) wygórowane mostki (t. z. „ośle mostki“), poprzeczne przez drogę ścieki i inne tego rodzaju stałe przeszkody;

2) ostre zakręty drogi, niebezpieczne dla szybkiego ruchu samochodowego;

3) skrzyżowania dróg o twardej nawierzchni;

4) przejazdy kolejowe w jednym poziomie.

5) Takież tarcze z wymalowanym na ciemno niebieskiem tle białym znakiem, sygnalizującym wszelkie miejsca przerw komunikacji (§ 50) i obowiązkowego wstrzymania ruchu (§ 51).

Wzory tarcz wyszczególnionych w pp. 1—4 są podane w wymienionym powyżej Dzienniku Ustaw z 1923 r, Nr. 86, a wzór tarczy wymienionej w p. 5 załącza się niniejszego rozporządzenia.

Znaki te winny być ustawione na prawem poboczu, prostopadle do kierunku ruchu, w odległości około 250 metr. od sygnalizowanej przeszkody.

Znaków tych nie należy stawiać w obrębie zabudowanych miejscowości.

§ 53. Zapory w miejscach przerw komunikacji (§ 50) jak również wszelkie inne miejsca, wymagające zatrzymania ruchu (§ 51), winny być z nastaniem ciemności zaopatrzone w światło czerwone, widoczne z odpowiedniej odległości.

§ 54. W wypadkach przeszkód, powodujących przerwę w komunikacji, jak również w razie czasowego ograniczenia ruchu (np podczas wiosennych przełomów, na tymczasowych mostach objazdowych i t. p.), winny być ustawiane na najbliższych od przeszkody rozstajach dróg i, zależnie od miejscowych warunków, przy wyjeździe z najbliższego znaczniejszego osiedla, gdzie zachodzi możliwość zmiany marszruty tablice ostrzegawcze, z podaniem bliższych wskazówek co do możliwego objazdu („przejazd zamknięty na . . . . . km.“, „objazd na prawo lub na lewo“, oraz główne miejscowości, przez które skierowywa się objazd).

W celu zwrócenia uwagi przejeżdżających, nad tablicą ostrzegającą o przeszkodzie winna być umieszczona tarcza pomalowana na kolor czerwony o średnicy 30 cm.

§ 55. Cyfry na znakach drogowych (§§ 44—46) tudzież napisy na drogowskazach (§§ 47—49) i tablicach ostrzegawczych (§ 54) winny być wykonane czarnym kolorem na białem tle.

VI. Postanowienia końcowe.

§ 56. Czuwanie nad przestrzeganiem powyższych przepisów jest obowiązkiem zaprzysiężonej służby drogowej, organów policji państwowej i urzędów gminnych.

§ 57. Winni przekroczenia przepisów niniejszego rozporządzenia będą karani w myśl postanowień ustawy z dnia 7. października 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 656) o przepisach porządkowych na drogach publicznych, o ile dane przekroczenie nie podlega surowszej karze.

§ 58. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Dz. U. R. P., z tem że:

1) pojazdy będące już w dniu tym w ruchu winny być przystosowane do wymagań przepisów § 6 najpóźniej:

w ciągu dwóch lat,

oraz przepisów §§ 16, 22 i 23 najpóźniej:

w ciągu jednego roku —

od dnia ogłoszenia rozporządzenia i

2) termin zaopatrzenia dróg publicznych w znaki porządkowe ustanawia się jak następuje: dla zna-

ków kilometrowych, hektometrowych i mostowych (§§ 42—46) na drogach państwowych, wojewódzkich i powiatowych:

w ciągu dwóch lat,

na drogach gminnych:

w ciągu czterech lat,

dla drogowskazów i tablic przy wyjeździe z osiedli — przy wjeździe do osiedli oraz na granicy województw i powiatów (§§ 47—49)

w ciągu dwóch lat,

dla znaków ostrzegawczych (§ 52 b)

w ciągu sześciu miesięcy,

licząc wszystkie terminy od dnia ogłoszenia rozporządzenia.

Termin ustawienia znaków kilometrowych na drogach gminnych może być w razie potrzeby odroczony przez Naczelników władz administracyjnych II instancji.

§ 59. Rozporządzonie niniejsze, oraz wydane w jego ramach szczegółowe rozporządzenia samorządów wojewódzkich, względnie naczelników władz administracyjnych II instancji, winny być, w związku z art 3 ustawy z dnia 7. października 1921 r. o przepisach porządkowych na drogach publicznych, oraz w związku z rozporządzeniami Rady Ministrów o organizacji władz administracyjnych II instancji (Dz U. R. P. z r 1919 Nr. 90 poz. 490 i Nr 39 z r. 1921 poz. 234 i 235), ogłaszane w Dziennikach Urzędowych wojewódzkich.

Najgłówniejsze postanowienia, dotyczące bezpieczeństwa publicznego i ochrony dróg oraz karne, zawarte lub rozwijające działy II, III i VI niniejszego rozporządzenia, winny być obwieszczane przez ogłoszenia, wywieszane w starostwach, urzędach gminnych, miejskich i wiejskich, jak również treściwie ogłaszane na tablicach przy drogach i mostach.

Zarządzenia naczelników władz administracyjnych II instancji określą, które postanowienia (oprócz wskazanych w §§ 11 i 12), w jakich miejscach na drogach i przy których mostach, mają być ogłoszone na tablicach.

Naczelnicy władz administracyjnych II instancji mogą przekazać starostom wydawanie takich zarządzeń, o ile chodzi o drogi powiatowe i gminne.

Kierownik Ministerstwa Robót Publicznych:

RYBCZYŃSKI.

Minister Spraw Wewnętrznych: Z. HÜBNER.

L. 5574/II. 1924.

Stanisławów, dnia 22. sierpnia 1924.

Wszystkim Panom Starostom

do wiadomości z poleceniem ogłoszenia najgłówniejszych postanowień tego rozporządzenia stosownie do wskazówek zawartych w § 59 ustęp 2 i zwrócenia uwagi Zwierzchności gminnych i posterunków Policji Państwowej na obowiązki na nich ciążące po myśli § 56 rozporządzenia.

Organa drogowe otrzymają osobne wskazówki swych bezpośrednich przełożonych.

Co do wysokości grzywien i odszkodowań przypominam postanowienia rozp. Rady Ministrów z dnia 21. stycznia 1924 ogłoszonego w Dzienniku U. R. P. Nr. 9, poz. 89 (okólnik tut. z dnia 13. lutego 1924, L. 1069/II. Dz. Urz. Woj Nr. poz. 29) i rozp. Rady Ministrów z dnia 16 czerwca 1924 ogłoszone w Dz. U. R. P. Nr. 52, poz. 529 (okólnik z dnia 18. lipca 1924, L. 4845/II).

Dla wyjaśnienia dodaję, że rozporządzenie moje z dnia 16 stycznia 1924, L 389/II. w sprawie oznaczania wozów tabliczkami i umieszczania dzwonków na saniach ogłoszone w Dzienniku Urzędowym Wojewódzkim, Nr. 2, poz. 5 traci moc prawną, gdyż kwestję tę regulują obecnie §§ 22 i 30 powołanego rozporządzenia ministerjalnego.

Również tracą moc postanowienia tut. okólnika z dnia 3. kwietnia 1924, Dz. U Woj. Nr 5. poz. 68, o ile powołują dawną ustawę o policji drogowej z dnia 5. października 1907, Dz. ust kraj Nr. 130.

Wprawdzie § 5. rozporządzenia ministerjalnego także zabrania włóczenia po drogach publicznych wszystkich przedmiotów mogących psuć drogę i zaznacza, że także przedmioty winny być wiezione na kołach lub saniach, (Dz. Ust. Nr. 61). Wymienione jednak wyżej moje rozporządzenie odnosi się do szczegółowego wypadku t. j. do włóczenia kloców, drzewa, pozostaje zatem w mocy jako szczegółowe zarządzenie po myśli § 3, rozp. min. z dnia 26. czerwca 1924, D. U. R. P. Nr. 61, poz. 611.

W końcu zaznaczam, że przepisy powołanego rozporządzenia w przeważnej części nie stanowią nowości, były bowiem już zawarte w poprzednio obowiązującej na tut. terenie ustawie z dnia 5. października 1907, Dz. ust. kraj. Nr. 130.

Nowości stanowią dokładne przepisy o znakach drogowych informacyjnych (drogowskazach) wobec czego należy na postanowienia tego rozporządzenia zwrócić uwagę Wydziału powiatowego jako administrującego drogami samorządowemi, powiatowemi i gminnemi.

Nowością są również postanowienia § 24 i następnych o ruchu rowerów na drogach publicznych.

Należy zatem dopilnować, aby osoby jeżdżące na rowerze na drogach publicznych zaopatrzyły się w imienne karty rowerowe i przestrzegały szczegółowych przepisów porządkowych o jeździe na rowerach zawartych w §§ 24—27 rozporządzenia.

Wojewoda: w z. SZWEDZICKI.

II.

109.

ROZPORZĄDZENIE

Wojewody Stanisławowskiego z dnia 25. sierpnia 1924 L. 8197/Ib wydane w porozumieniu z Dyrektorem Dyrekcji Ceł we Lwowie w przedmiocie zmiany w oznaczeniu pasa granicznego od granicy Czechosłacji w powiecie doliniańskiem.

Zmieniając częściowo pas graniczny w powiecie doliniańskim określony w rozporządzeniu z 4. marca 1924 L. 2295/Ib ogłoszonym w Dzienniku Urzędowym Województwa Stanisławowskiego z 1. kwietnia 1924 Nr. 4. poz. 40, postanawiam:

1. Miejscowość Wyszków zostaje wyłączona ze strefy granicznej i zaliczona do strefy nadgranicznej.
2. Miejscowości Osmołoda i Huta zostają wyłączone ze strefy granicznej, wskutek wyłączenia tych miejscowości zostaje strefa graniczna w pow. doliniańskim wyznaczona po Rynnie następująco: „granica południowa miejscowości Huta, Ihwyszcze, ujciem potoku Bystra do Łomnicy, wierzchem Grofa, potokiem Mszana przez Lisak, północną granicą Wyszkowa, następnie na północ przez Zhary.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Stanisławowskiego.

Stanisławów 25. sierpnia 1924.

Wojewoda: JURYSTOWSKI.

III.

WYDZIAŁ PREZYDJALNY.

110.

L. 8216/I. a.

Stanisławów, dnia 29. lipca 1924 r.

Zgromadzenie OO. Redemptorystów w Warszawie. Zezwolenie na kwestę.

Do wszystkich Panów Starostów.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych udzieliło reskryptem z dnia 20. lipca 1924. Nr. B. P. 5499 w myśl § 1 przepisów, ogłoszonych w Monitorze Polskim Nr. 33 z dnia 11. II. 1921 roku pozwolenia Zgromadzeniu OO. Redemptorystów w Warszawie na urządzenie kwesty w czasie od 15. lipca 1924 r. do dnia 31. grudnia 1924 roku włącznie, po miastach i wsiach na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej, na cele związane z budową kościoła i klasztoru, pod warunkiem, że Zgromadzenie OO. Redemptorystów w Warszawie, i osoby przez ten zarząd wydelegowane dla celów kwestarskich będą ściśle przestrzegały przepisów okólnika Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 446 z dnia 4 II 1921 roku ogłoszonego w wyżej wymienionym Monitorze Polskim.

Polecam Panu Staroście aby w przeprowadzeniu kwesty nie czynił przeszkód powyższemu zgromadzeniu i osobom wydelegowanym w celach kwestarskich, o ile stosować się będą do obowiązujących przepisów.

Za Wojewodę: Dr. SCHWARZ.

111.

Wydział Prezydjalny.

L. 8228/I. b.

Stanisławów, dnia 31. lipca 1924 r.

Joel Rum, zgubienie dowodu osobistego.

Do wszystkich Panów Starostów.

Starostwo w Horodence sprawozdaniem z dnia 19. lipca 1924 L. 13871/21 doniosło, że Joel Rum, kupiec z Isakowa tamt. powiatu zgubił dnia 16. lipca br. podczas podróży kołowej między Gwoźdźcem a Horodenką dowód osobisty Nr. serji 674921 wydany przez Starostwo w Horodence dnia 9. kwietnia 1924 r.

Powyższy dowód unieważnia się. W razie przytrzymania osoby legitymującej się tym dowodem nanależy donieść Województwu.

Wojewoda: w z. Dr. SCHWARZ.

112.

Wydział Prezydjalny.

L. 8315/I. a.

Stanisławów, dnia 1. sierpnia 1924 r.

Konsul Generalny Argentyński. Powrót na stanowisko.

Do wszystkich Panów Starostów.

Podaję do wiadomości Panom Starostom w ślad za reskryptem z 28. II. 1924. L. 2260/I. a, że P. Andre Jose Wallace, Konsul Generalny Republiki Argenrtyńskiej w Warszawie objął z powrotem urzędowanie.

Wojewoda: JURYSTOWSKI.

113.

Wydział Prezydjalny.

L. 8511/I. a.

Stanisławów, dnia 14. sierpnia 1924 r.

Przedstawicielstwo konsularne tureckie w Polsce.

Do wszystkich Panów Starostów.

Podaję do wiadomości, że Rząd Turecki mianował P. Hassan Tahsin Bey'a Konsulem Tureckim w Warszawie, oraz P. Houloussi Effendi Kanclerzem tegoż Konsulatu. — Wymienieni niebawem mają przyjechać do Warszawy. — Do ich przyjazdu funkcje konsularne pełnić będzie P. Mehmed Djevad Bey, 2-gi Sekretarz Poselstwa Tureckiego w Warszawie.

Wojewoda: JURYSTOWSKI.

114.

Wydział Prezydjalny.

L. 8406/I. a.

Stanisławów, dnia 14. sierpnia 1924.

De Mesquita Braga Fernando Konsul Brazylijski — exequatur.

Do wszystkich Panów Starostów.

Pan Prezydent Rzeczypospolitej udzielił exequatur listom komisyjnym P. Fernanda de Mesquita Braga jako konsula Stanów Zjednoczonych Brazylji na obszar Rzeczypospolitej Polskiej z siedzibą w Warszawie.

Polecam Panu Staroście zapewnić wymionemu Konsulowi w razie potrzeby należytą pomoc władz administracyjnych.

Wojewoda: JURYSTOWSKI.

115.

Wydział Prezydjalny.

L. 8408/Ia. Stanisławów, dnia 14. sierpnia 1924.

Becerra F. Carlos, Konsul Republiki Chile exequatur.

Do wszystkich Panów Starostów.

Podaję do wiadomości, że Ministerstwo Spraw Wewnętrznych reskryptem z dnia 22. liepca 1924 r. Nr. Pr. 7477, powiadomiło mnie, że Pan Prezydent Rzeczypospolitej udzielił exequatur listom komisyjnym Pana Carlos Becerra F. jako Konsula Generalnego Republiki Chile na obszar Rzeczypospolitej Polskiej z siedzibą w Warszawie.

Polecam Panu Staroście zapewnić wymienionemu Konsulowi Generalnemu w razie pobrzeby pomoc władz administracyjnych.

Wojewoda: JURYSTOWSKI.

116

Wydział Prezydjalny.

L. 8512/Ia. Stanisławów, dnia 14. sierpnia 1924.

Zwinięcie Delegatury Dyrekcji Ceł w Krakowie.

Do wszystkich Panów Starostów.

W ślad za okólnikami z dnia 7. kwietnia 1923, L. 3435/pr. i z dnia 16. kwietnia 1923, L. 3602/pr. zawiadamiam, że Dyrekcja Ceł we Lwowie pismem z dnia 29. lipca 1924, L. 13946/Ia powiadomiła mnie, iż w myśl reskryptu Ministertwa Skarbu z dnia 7. lipca 1924, L. DC/437/I/24 zarządza zwinięcie Delegatury Lwowskiej Dyrekcji Ceł utworzonej reskryptem Ministerstwa Skarbu z dnia 27. marca 1923, L. DC/950/I/23 przy Izbie Skarbowej w Krakowie z dniem 31. lipca 1924 r.

Uprawnienia Delegata dotyczące spraw administracyjno-celnych przejdą częściowo na Kierownika Urzędu Celnego w Krakowie z wyjątkiem spraw celnokarnych, które pozostają nadal przy Izbie Skarbowej w Krakowie.

Wojewoda: JURYSTOWSKI.

WYDZIAŁ ADMINISTRACYJNY.

117.

L. 5531/II. ex 1924.

Stanisławów, dnia 8. sierpnia 1924.

Wypisy z ksiąg stanu cywilnego S. S. S. R.

Do wszystkich Panów Starostów.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych reskryptem z dnia 29. lipca b. r. A. E. II. 1338 zawiadomiło na zasadzie pisma Zarządu Pełnomocnika Komisarjatu Ludowego do Spraw Zagranicznych Z. S. R. R. skierowanego do Wydziału Konsualarnego przy Poselstwie Polskiem w Charkowie, że Urzędy Sowieckie proszą, w wypadkach podań o wydobycie metryk lub wypisów z ksiąg metrycznych o podawanie imion rodziców osob, których metryki są potrzebne, oraz o podawanie w księgach jakiego wyznania oraz jakiej parafji jest wpisana dana osoba.

O tem zawiadamiam celem poinformowania stron interesowanych.

Przy tej sposobności przypominam postanowienia reskryptu z dnia 3. marca 1924 r., L. 1566/II, Nr. 4, Dziennika Urzędowego.

Wojewoda: JURYSTOWSKI.

118.

L. 5790/II. ex 1924.

Stanisławów, dnia 25 sierpnia 1924.

W sprawie nienależytego odbierania poczty przez gminy.

Do wszystkich Panów Starostów.

W ostatnich czasach wpływają do Dyrekcji Poczt liczne zażalenia na opóźnienia w doręczaniu przesyłek pocztowych.

Przeprowadzone dochodzenia wykazały, że zażalenia te dotyczą przeważnie miejscowości, które nie należą do miejscowego okręgu doręczenia poczty to jest takich, gdzie Zwierzchności gminne są obowiązane odbierać pocztę dla swoich mieszkańców przez własnych posłańców.

Ponieważ jak się okazuje Zwierzchności gminne obowiązku tego zaniedbują, polecam Panom Starostom wydać niezwłocznie zarządzenie, by Urzędy gminne odbierały pocztę regularnie przez swoich posłańców jeśli nie codziennie to przynajmniej co drugi lub trzeci dzień, by posłańcy gminni byli zaopatrzeni w zamykalne na klucz torby, z których jeden pozostawałby w przechowaniu Urzędu pocztowego a drugi

Urzędu gminnego i by Gminy starały się o to, by odeb ane przez posłańca gminnego korespondencje dostawały się natychmiast do rąk adresata.

Za Wojewodę: Dr. SCHWARZ.

WYDZIAŁ SAMORZĄDOWY.

119.

L. 1302/III. ex 1924.

Stanisławów, dnia 29. lipca 1924.

W sprawie podatku od lokali na 1924 r.

Okólnik Nr. 160.

Do wszystkich Panów Starostów.

Według § 5, Rozporządzenia II. Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 18. marca 1924 r. (Dz. Ust. Nr. 31, poz. 317), oraz w myśl okólnika Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 29. lutego 1924 r. L. SM. 870/24, stopa podatku od lokali na 1924 rok winna być określana w stosunku procentowym (wzgl. krotnym) do rocznego komornego wzgl. wartości czynszowej, obliczonej na podstawie art 2 i 3 Ustawy z dnia 18 listopada 1920 r. o ochronie lokatorów (Dz Ust. Nr. 4, poz. 19, r. 1921).

Ponieważ wyżej wymieniona ustawa straciła już swą obowiązującą Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu reskryptem z dnia 15. lipca b r. Nr. SM 3468/24, wyjaśniło, że stawka podatku od lokali obecnie może być ustalana w stosunku do komornego, względnie wartości czynszowej z czerwca 1914 r., przerachowanej na złote według relacji, zamieszczonej w ust. 4, wyżej przytoczonego art. 6, Ustawy z dnia 11. kwietnia 1924 r.

O tem Pana Starostę zawiadamiam w ślad okólnika Nr 67, z dnia 11. marca 1924, L. 431/III, z poleceniem natychmiastowego zawiadomienia o powyższem wyjaśnieniu Min. Spraw Wewnętrznych wszystkich Zarządów miast, znajdujących się na obszarze Starostwa.

Wojewoda: w z. Dr. SCHWARZ.

120.

L. 1389/III. ex 1924.

Stanisławów, dnia 22. sierpnia 1924.

Kursa administracyjne, urządzane przez Biura Pracy Społecznej dla urzędników gminnych.

Okólnik Nr. 170.

Do wszystkich Panów Starostów i wszystkich Wydziałów Powiatowych.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych reskryptem z dnia 27. maja 1924, L. S. Z. 4287 zawiadomiło, iż z dniem 1. sierpnia b. r. otwiera Biuro Pracy Społecznej w Warszawie (ul. Kopernika l. 30, telefon 117—12) kurs szkoły dla urzędników administracji gminnej. Termin zapisów na pierwszy kurs npływa w dniu 25. lipca, jednak i po tym terminie przyjmowane będą zapisy na kursy następne. Każdy kurs trwać będzie cztery miesiące. Opłata od słuchaczów wynosi 35 złp. miesięcznie, oraz 10 złp. wpisowego jednorazowo Słuchacze przyjezdni (względnie delegowani przez powiaty) będą mieli zapewnione ułatwienia żywnościowe i mieszkaniowe.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zaznaczyło przytem, że otwarcie powyższych kursów ma doniosłe znaczenie nietylko dla samorządu, lecz i dla administracji państwowej. Kursy te przyczynią się zapewne wydatnie do przygotowania wyższego typu pracownika gminnego o wykształceniu specjalnem, dostosowanem do potrzeb pracy w administracji i samorządzie gminnym. Spodziewać się należy, że przygotowanie zastępu wykwalifikowanych i państwowo myślących urzędników gminnych, w szczególności zaś pisarzy gminnych, pozwoli w wyższej mierze na wzmocnienie organizacji administracji państwowej, co dotychczas napotykało na trudności w wielu przypadkach właśnie z powodu braku odpowiednich funkcjonarjuszów na stanowiskach w urzędach gminnych.

Podając powyższe do wiadomości Pana Starosty (Pana Przewodniczącego Wydziału Powiatowego) przesyłam w załączeniu program kursów i wzywam Pana Starostę (Prezesa Rady powiatowej), aby najintenzywniej poparli akcję Biura Pracy Społecznej w gminach tamtejszego powiatu.

Egzamina, o których mowa w p. 4 programu szkoły, pod tytułem: „Organizacja szkoły", odbywać się będą przy udziale delegatów Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

Wojewoda: w z. SZWEDZICKI

Zarys organizacji i programu wykładów szkoły dla urzędników gminnych Biura Pracy Społecznej.

Organizacja szkoły.

1. Szkoła jest założona i prowadzona przez Biuro Pracy Społecznej pod nadzorem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.
2. Kierownika szkoły powołuje B. P. S. za zgodą M. S. W.
3. Kandydaci na słuchaczów winni posiadać jako minimum wykształcenie w zakresie 7-mio klasowej szkoły powszechnej, lub też 4-ch klas gimnazjalnych.
4. Słuchacze po przejściu pełnego kursu szkoły, odbyciu ćwiczeń i praktyki oraz złożeniu egzaminów przy udziale M. S. W. otrzymują świadectwa z ukończenia szkoły.
5. Koszta prowadzenia szkoły pokrywane są z opłat od słuchaczów oraz subwencji od Rządu i Samorządu.
6. Kursy są 4-ro miesięczne.

Program wykładów.

I. Przedmioty ogólne.

1. Ustrój państwowy Polski — Konstytucja z dnia 17. marca 1921 r.	12	g.
2. Ustrój władz administracyjnych	20	„
3. Zasady samorządu (pojęcie samorządu, krótki zarys rozwoju histor. samorządu w Polsce). Samorząd w innych krajach	6	„
4. Zasady skarbowości (państwowej i komunaln.)	10	„
5. Zasady prawa i postępowania cywilnego	12	„
6. „ „ „ karnego	12	„
7. Statystystyka	6	„
8. Nauka o Polsce ze szczególnem uwzględnieniem Ziem kresowych	12	„
	90	g.

II. Organizacja samorządu.

Ustawa o samorządzie gminnym	28	g.
„ „ „ powiatowym	10	„
„ „ „ miejskim	10	„
Przepisy o skarbowości samorządu gminnego	24	„
„ „ „ „ powiatow.	8	„
„ „ „ „ miejskiego	8	„
	88	g.

III. Technika pracy w urzędzie gminnym.

1. Wykonywanie czynności zleconych w zakresie administracji	60	g.
a) wojskowej (ewidencja, kontrola wojskowych i t. d.)		„
b) skarbowej (ściąganie należności skarbowych i t. d.)		„
c) sądowej		„
d) aktów stanu cywilnego (księgi ludności)		„
e) spraw o obywatelstwie i paszportowych		„
2. Wykonywanie czynności w zakresie własnym samorządu	80	g.
a) budżet, administracja dochodów i wydatków gminnych, administracja przedsiębiorstw		„
b) rachunkowość i kasowość z uwzględnieniem zasadniczych pojęć o buchalterji		„
c) protokołowanie zebrań gminnych, posiedzeń rad gminnych, wybory i t. p.		„
d) biurowość ogólna i prowadzenie korespondencji		„

IV. Zadania gminy.

1. Szkolnictwo	12	godz.
2. Opieka Społeczna	12	„
3. Zdrowie publiczne	12	„
4. Komunikacje	12	„
5. Rolnictwo i weterynarja	8	„
6. Bezpieczeństwo publiczne	16	„
7. Pożarnictwo	6	„
8. Kasy pożyczkowo-oszczędnościowe	10	„
	88	godz.

Razem godzin wykładowych 406 z ćwiczeniami. Prócz tego słuchaczów obowiązuje praktyka w wzorowych urzędach gminnych oraz do[illegible] we ćwiczenia praktyczne z zakresu biurowości [illegible]chunkowości gminnej.

W niedziele i święta obo[illegible]iązkowe wycieczki, mające na celu zwiedzanie za[illegible]adów p[illegible]ństwowych i miejskich użyteczności public[illegible]ej, pamiątek historycznych i t. d.

WYDZIAŁ ZDROWIA PUBLICZNEGO.

121.

L. 2934/VI. ex 1924.

Stanisławów, dnia 23. lipca 1924.

W sprawie zatrudniania niefachowego personalu w aptekach.

Okólnik Nr. 159.

Do wszystkich Starostw.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, Generalna Dyrekcja Służby Zdrowia reskryptem z dnia 1. lipca 1924, Nr. Z F. 1305/24, wydało następujący okólnik:

W czasie rewizji aptek zostało stwierdzone, że niejednokrotnie zdarzają się w aptekach przypadki zatrudniania przy sporządzaniu i wydawaniu (sprzedaży) leków osób nieposiadających wymaganych kwalifikacji fachowych.

Wobec powyższego wyjaśnia się, że każda nawet pomocnicza praca w aptekach w zakresie przyrządzania i wydawania (sprzedaży) leków może być z reguły wykonywaną wyłącznie przez personal fachowy t. j. posiadający ustawowo przepisane kwalifikacje zawodowo-farmaceutyczne.

Personalowi niefachowemu może być poruczone w aptece wykonywanie tylko wastępujących czynności:

A. Prace samodzielne.

1. Praca kancelaryjno rachunkowa: a) buchalterja, b) kasa, c) korespondencja i t. p.

2. Wydawanie (sprzedaż): a) kosmetykow, b) środków opatrunkowych, c) stołowych wód mineralnych i t. p.

3. Utrzymywanie czystości i porządku: a) utrzymywanie czystości lokalu, b) utrzymywanie czystości naczyń, przyrządów i t. p.

B. Prace pomocnicze.

1. Mechaniczna praca w laboratorjum związana z przyrządzaniem preparatów farmaceutycznych, a) tłuczenie, b) przesiewanie, c) doglądanie aparatów przeznaczonych do wyrobu środków leczniczych, d) składanie do naczyń gotowych już prep ratów i t. p.

2. Pakowanie (fasowanie) środków przeznaczonych do odręcznej sprzedaży z wyłączeniem dzielenia na dawki lekarskie.

Przyjęci do apteki na podstawie obowiązujących przepisów uczniowie mogą w zakresie przyrządzania i wydawania (sprzedaży) leków i trucizn wykonywać tylko poszczególne czynności każdorazowo im zlecone

przez personal fachowy i pod bezpośrednim nadzorem tego personalu z zachowaniem przepisów obowiązujących w poszczególnych dzielnicach.

Personal fachowy może być dopuszczony do pracy w aptekach nie inaczej, jak po zameldowaniu go zgodnie z wymogami obowiązujących w poszczególnych dzielnicach przepisów.

O powyższem należy zawiadomić wszystkich odpowiedzialnych zarządców aptek na podległym obszarze.

Panom Inspektorom Farmaceutycznym należy polecić, aby pod osobistą odpowiedzialnością przestrzegali ścisłego stosowania się aptek do postanowień niniejszego okólnika.

Panowie lekarze powiatowi w razie ujawnienia przypadków niewłaściwego zatrudnienia personalu w aptekach winni niezwłocznie zawiadomić o tem władze II. instancji, celem wydania odpowiednich zarządzeń i ukarania winnych.

Poleca się Panom Starostom zwrócić uwagę lekarzom powiatowym na powyższy okólnik i doniesienia Województwu o spostrzeżonych uchybieniach.

Za Wojewodę: Dr. TOPCZEWSKI.

WYDZIAŁ ROLNICTWA I WETERYNARJI.

122.

L. 5793/VII. ex 1924.

Stanisławów, dnia 13. sierpnia 1924.

Ceny drzewa opałowego na lipiec 1924.

Do wszystkich Panów Starostów.

Na zasadzie §§ 1. i 9. rozporządzenia Ministerstwa Robót Publicznych z dnia 1. lutego 1924, Dz. U. Rz. P. Nr. 14, poz. 140, ceny drzewa opałowego ustanowione reskryptem tutejszym z dnia 7. kwietnia 1924 L. 2275/VIIa na miesiąc kwiecień 1924 pozostawiam niezmienione na miesiąc lipiec 1924 z tem, że dalsze postanowienia zawarte w reskrypcie z dnia 7. kwietnia 1924 L. 2275/VIIa pozostają również niezmienione.

Wojewoda: JURYSTOWSKI.

123.

L. 5794/VII. ex 1924.

Stanisławów, dnia 19. sierpnia 1924

Do wszystkich Panów Starostów.

Na zasadzie §§ 1. i 9. rozporządzenia Ministerstwa Robót Publicznych z dnia 1. lutego 1924, Dz. U. R. P. Nr. 14, poz. 140, ceny na drzewo opałowe ustanowione reskryptem tutejszym z dnia 7. kwietnia 1294 L. 2275/VIIa na miesiąc kwiecień 1924, pozostawiam niezmienione na miesiąc sierpień 1924 z tem, że dalsze postanowienia zawarte w reskrypcie z dnia 7-go kwietnia 1924 L. 2275/VIIa pozostają również niezmienione.

Za Wojewodę: JAWORSKI.

IV.

RUCH SŁUŻBOWY.

Pan Prezydent Rzeczypospolitej zamianował Dr. Pawła Garapicha, Naczelnika Wydziału Prezydjalnego Województwa w Stanisławowie, Wojewodą w Łodzi w IV. stopniu służbowym.

Pan Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych zamianował inż. Stanisława Lenartowicza komisarzem ochrony lasów w VII. stopniu służbowym.

Pan Minister Rolnictwa i D. P. przeniósł nadleśniczego inż. Stanisława Brodzkiego z Tartarowa do Stanisławowa i zamianował go referentem ochrony lasów w Urzędzie Wojewódzkim w VII. stopniu służbowym.

Pan Wojewoda dopuścił absolwenta praw Józefa Kalatę do referendarskiej służby przygotowawczej przy władzach polityczno-administracyjnych i przeznaczył do służby w Województwie,

dopuścił porucznika Wojsk Polskich Władysława Wolanina do referendarskiej służby przygotowawczej przy władzach polityczno-administracyjnych i przeznaczył do służby w Województwie,

zamianował Kazimierza Jasińskiego, st. sierżanta W. P. kancelistą w XI. stopniu służbowym i przeznaczył do służby w Województwie.

Inspektor weterynarji przy Urzędzie Wojewódzkim w Stanisławowie Józef Kałkowski zmarł we Lwowie dnia 14. sierpnia 1924 r.

V.

KONKURSA, KOMUNIKATY I OBWIESZCZENIA

L. 5965/VII. ex 1924.

Stanisławów, dnia 18. sierpnia 1924.

OBWIESZCZENIE

Wojewody Stanisławowskiego z dnia 18. sierpnia 1924, L. 5985/VII w sprawie środków ochronnych przeciw zawleczeniu zarazy pryszczycy z Rumunji.

Z powodu panującej w Rumunji zarazy pryszczycy Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych na zasadzie § 5. austrjackiej ustawy o zaraźliwych chorobach zwierząt z dnia 6. sierpnia 1909, Dz. u. p. Nr. 177, zakazało reskryptem z 7. sierpnia 1924 r. Nr. 2155 W./I. aż do odwołania wprowadzanie zwierząt racicowych z Rumunji do obszaru Rzeczypospolitej Polskiej.

Przewóz zwierząt racicowych koleją z Rumunji przez obszar Rzeczypospolitej Polskiej może się odbywać w wozach zaplombowanych bez przeładowania pod warunkiem wykazania świadectw władz rumuńskich, że przewożone zwierzęta są zdrowe i że w miejscu pochodzenia tych zwierząt oraz w rejonie o promieniu 20 kilometrów nie panuje pryszczyca od sześciu tygodni.

Przekroczenia tego zarządzenia, które wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, karane będą według po-

stanowień rozdziału VIII. austr. ust. z dnia 6. sierpnia 1909, Dz. u. p. Nr. 177.

To podaję do powszechnej wiadomości po myśli rozporządzenia wykonawczego do § 2. przytoczonej ustawy.

Wojewoda w z.: JAWORSKI.

L. 5554/II. ex 1924.

Stanisławów, dnia 11. sierpnia 1924.

OBWIESZCZENIE.

Na podstawie upoważnienia Pana Ministra Robót Publicznych z dnia 24. lipca 1924, Nr. VIII/821, zarządzam dochodzenie wodno prawne na miejscu w sprawie odgraniczenia odsypisk nad Dniestrem w gminach Zalesce i Borodczyce w powiecie Bobreckim i w gminie Żydaczów w powiecie Żydaczowskim po myśli art. 6. i 9. ustawy z dnia 19. września 1922. Dz U. Rz. P. Nr. 102, poz 936.

Wykazy gruntów, które będą objęte dochodzeniem oraz wykazy ich właścicieli i plany będą wyłożone w Urzędzie Wojewódzkim Stanisławowskim i Lwowskim oraz w gminach Zaleśce, Borodczyce i Żydaczów.

Komisja zbierze się dnia 23 (dwudziestego trzeciego) września 1924 o godzinie 9-tej rano w Zaleźcach przy moście na Dniestrze i odbywać się będzie w dniu wymienionym i w następnych.

Ewentualne zarzuty mogą wnosić interesowani w Urzędzie Wojewódzkim Stanisławowskim i Lwowskim i w Starostwach Bobreckim i Żydaczowskim, względnie w toku dochodzenia komisyjnego.

Za Wojewodę: JAWORSKI.

L. 7409/Ia. Stanisławów, dnia 4. sierpnia 1924.

KONKURS.

Niniejszem rozpisuję konkurs na posadę instruktora Stowarzyszeń przemysłowych przy Województwie w Stanisławowie.

Posada powyższa nadaną będzie na razie prowizorycznie z poborami VIII. stopnia służb. urzędników państwowych.

Po roku zadowalniającej służby, oraz złożeniu egzaminu praktycznego z ustawodawstwa i postępowania administracyjno-politycznego nastąpić może stabilizacja oraz przyznanie poborów VII. stopnia służb. urzędników państwowych.

Podania o nadanie powyższej posady wnosić należy do Prezydjum Województwa w Stanisławowie do dnia 30. września 1924 r.

Do podań należy dołączyć:

1) metrykę urodzenia na dowód, że kompetent nie przekroczył 40 roku życia,

2) dowód obywatelstwa polskiego,

3) dowód ukończenia studjów prawniczych oraz złożenia przepisanych 3 egzaminów państwowych,

4) dokumenta wykazujące stosunek do służby wojskowej,

5) świadectwo zdrowia wystawione przez lekarza urzędowego,

7) zwięzłe „curriculum vitae".

Kompetenci pozostający obecnie w służbie państwowej winni wnosić podania w przepisanej drodze służbowej.

Pierwszeństwo przy nadaniu powyższej posady mieć będą kandydaci, którzy wykażą dowodnie, że brali skuteczny udział w organizacji związków, kooperatyw i kursów rękodzielniczych, jakoteż posiadają wiadomości organizatorskie i pedagogiczne z zakresu stowarzyszeń przemysłowych i odpowiednią w tym kierunku praktykę.

Wojewoda: JURYSTOWSKI.

L. 8668/Ia. Stanisławów, dnia 12. sierpnia 1924.

W sprawie obsadzenia stanowiska lekarza powiatowego w Bohorodczanach.

KONKURS.

Niniejszem rozpisuję konkurs na posadę prowizorycznego lekarza powiatowego przy Starostwie w Bohorodczanach z poborami VIII stopnia służb.

Podania o nadanie powyższej posady należycie udokumentowane (metryka urodzenia, dowód obywatelstwa polskiego, dyplom lekarski, poświadczenie dotychczasowej praktyki, dowód zadośćuczynienia obowiązkowi służby wojskowej, świadectwo zdrowia wystawione przez lekarza urzędowego i curriculum vitae) wnosić należy do końca września b. r. do Prezydjum Województwa w Stanisławowie.

Kompetenci pozostający obecnie w służbie państwowej winni podania wnosić w przepisanej drodze służbowej.

Wojewoda: JURYSTOWSKI.

KOMUNIKAT.

Pełniącym obowiązki Inspektora Pracy 53 Obwodu w Stanisławowie w miejsce zwolnionego z tego stanowiska Wincentego Pieniążka został zamianowany p. o. Podinspektora Pracy w Inspektoracie Pracy VIII. Okręgu we Lwowie inż. Stanisław Sułkowski.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

L. 4650/II. ex 1924.

Stanisławów, dnia 22. sierpnia 1924.

EDYKT.

Województwo podaje do powszechnej wiadomości, że Komisja obchodowa i rozprawa expropriacyjna w sprawie zniesienia przejazdu w km. 186·689 i budowy nowego przejazdu w km. 186·586 linji kolejowej Lwów—Śniatyn odbędzie się dnia 23-go września 1924.

Komisja zbierze się powyższego dnia o godzinie 14-tej na stacji Turka—Gody.

Operat projektu i wywłaszczenia wyłożony będzie w Urzędzie gminnym w Kamionce wielkiej począwszy od dnia 5. września 1924.

Zarzuty przeciw projektowi i wywłaszczeniu można wnosić przed terminem Komisji na ręce Starostwa lub na ręce Komisji przy rozprawie Komisyjnej.

Późniejsze zarzuty nie będą uwzględnione.

Wojewoda: w z. SZWEDZICKI.

Starostwo w Dolinie.

L. 23.741/Dr. U. Dolina, dnia 22. sierpnia 1924.

OBWIESZCZENIE.

Stefan Senków z Huziejowa starego wniósł do tut. Starostwa prośbę o wydanie mu konsensu wodnoprawnego na budowę młyna i tartaku wodnego oraz urządzeń wodnych w Huziejowie starym na parcelach gruntowych lkt. 2123/2 i 2124/2 gm. kat. Huziejów stary.

Celem zbadania dopuszczalności zamierzonego zakładu wodnego ze względów publicznych, oraz ze względu na postanowienia ustawy przemysłowej i ustawy wodnej z 19. września 1922, Dz. U R. P. Nr. 102, poz. 936, zarządzam niniejszem z upoważnienia i w imieniu Województwa w Stanisławowie na dzień 30. września 1924 o godzinie 10 przedpołudniem komisyjne dochodzenie na miejscu przy współudziale stron interesowanych i znawców po myśli art. 195 powołanej ustawy wodnej oraz § 26 ustawy przemysłowej.

Podając powyższe do wiadomości zwracam uwagę, że odnośne plany mogą strony interesowane przeglądać w Starostwie w Dolinie w godzinach urzędowych, oraz, że ewent zarzuty można wnosić przed terminem dochodzenia komisyjnego do tut. Starostwa na piśmie lub ustnie zaś w dniu dochodzenia na ręce przewodniczącego komisji na miejscu, a to pod rygorem skutków przewidzianych w art. 196. ust. 2. ustawy z dnia 19. września 1922, Dz. U. R P. Nr. 102, poz. 936.

Starosta: Dr. UNGER.

Z drukarni i litografji St. Chowańca w Stanisławowie.